

κλάδοι τοῦ Συνδέσμου τούτου πολλαπλασιάζονται θαναμασίως.

Ἦτο καιρὸς, καθ' ὃν τὰ παιδιά ἐθεωροῦντο βάρος τῆς κοινωνίας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἔχοντα χρεῖαν φροντίδων καὶ ἐξόδων μεγάλων, χωρὶς αὐτὰ νὰ δύνανται νὰ πράττουν τίποτε διὰ τοὺς ἄλλους. Ὁ Σύνδεσμος οὗτος ἀποδεικνύει ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά δύνανται νὰ γείνωσι μέσα εὐλογίας καὶ χαρᾶς ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἀσθενειῶν, τῶν θλίψεων καὶ τῆς πτωχίας, εὐχόμεθα δὲ τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων χωρῶν νὰ μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐν ταῦθα ἐν Ἑλλάδι.

— Ἡ ζωὴ τοῦ ἱατροῦ δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς περιόδους εἰς τὴν πρώτην ἐμμένει εἰς μόνον ὅσα ἐδιδάχθη εἰς τὴν ἱατρικὴν σχολὴν. Εἰς τὴν δευτέραν, πιστεύει εἰς ὅσα ὁ ἴδιος ἐγνώρισεν ἐκ πείρας. Εἰς τὴν τρίτην καθ' ἣν οὔτε εἰς τὴν μίαν, οὔτε εἰς ἄλλην πιστεύει. !

— Οἱ Κινέζοι ὁδοιποιοῦντες ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ πόνος σεσηπότος δοναρίου προέρχεται ἀπὸ εἶδος σκώληκος, ὅστις ἐμφωλεῖται εἰς τὴν κουφάλα τοῦ δόντος, κατορθώνουν δὲ νὰ πείσουν τοὺς ἀσθενεῖς περὶ τούτου δεικνύοντες εἰς αὐτοὺς τὸ μαῦρον ἄκρον τοῦ νεύρου!

Η ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἡ μικρὰ Εὐαγγελία ἐπεριπάτει μίαν ὥραιαν πρωίαν εἰς τὸν κηπὸν τῆς κρατοῦσα τὸ βιβλίον εἰς τὸ χέρι καὶ προσπαθοῦσα νὰ μάθῃ τὸ μάθημά της. Ἀλλὰ μὲ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰς πεταλούδας, δὲν εἴμπορουσε νὰ μελετήσῃ! Ἐστάθη λοιπὸν ἐμπρὸς εἰς ἓν μέγαν κίτρινον ἡλιοτρόπιον, ὅπου

πλῆθος μελισσῶν ἐπηγαينوήρχοντο. Πόσον ἐργατικά ἦσαν αὐταὶ αἱ μέλισσαι! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Εὐαγγελία. Ἀλλὰ ἐπρόσθεσε μεγαλόφρωνως, «Διατί πηγαίνετε καὶ ἐρχεσθε μετὰ τὴν βίαν;»

— Δὲν ἤξεύρεις, κοριτσάκι μου, εἶπον τότε αἱ μέλισσαι, ὅτι ἡμεῖς συνάγομεν μέλι; Ἡὐρα— μὲν ἐδῶ αὐτὸ τὸ καλὸν ἄνθος, τὸ ὅποιον ἔχει ἓνα σωρὸ μέλι!

— Καλὰ, ἀλλὰ διατί βιάζεσθε τόσο πολύ;»

— Δὲν βιαζόμεθα, εἶπον αἱ μέλισσαι. Ἡμεῖς ἔχομεν σύστημα καὶ τάξιν εἰς τὴν ἐργασίαν μας καὶ δὲν κάμνομεν τίποτε βιαστικόν, διότι τὸ βιαστικὸν γίνεται χωρὶς τάξιν. Δὲν βλέπετε πῶς ἐργαζόμεθα, τακτικά, ταπεινά, φεύγομεν καὶ ἐρχόμεθα πάλιν, τακτικά καὶ ἀδιακόπως; Αὐτὸ δὲν εἶναι βία. Μὲ τὴν βίαν ποτὲ δὲν προκόπτει κανεὶς! Ἡμεῖς ὅμως δὲν κάμνομεν ἔτσι.

ἡμεῖς ἔχομεν μίαν τάξιν ἓνα σκοπὸν, καὶ τὸν ἀκολουθοῦμεν πάντοτε. Δὲν χάνομεν τὸν δρόμον, διότι πετῶμεν κατ' εὐθεΐαν.

Καὶ ἡ Εὐαγγελία ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὅλας τὰς μελισσὰς νὰ ψάλλουν μαζύ· «Δουλειά, δουλειά—τακτικά, τακτικά—κατ' εὐθεΐαν, κατ' εὐθεΐαν!» Καὶ τὸ παράδειγμα τῶν μελισσῶν τὴν ὠφέλησε πολύ, διότι ἀμέσως ἐσκέφθη ὅτι καὶ αὐτὴ ἔχει δουλειάν καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὴν κάμνῃ καὶ αὐτὴ τακτικά, τακτικά, καὶ

Ἡ Εὐαγγελία.